treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 462 | Barcelona, 3 de gener de 1977 | Preu, 10 pessetes

editorial

I ARA, L'AMNISTIA

Carrillo en llibertat! Carrillo ja és legal! L'any no podia començar millor, malgrat que el govern, contràriament a allò que s'havia fet córrer, no hagi proclamat l'amnistia sense exclusions. La llibertat de Carrillo, la legalització de la seva situació, és una gran notícia.

I una gran victòria. No solament per a nosaltres, els comunistes, sinó també per a Catalunya i per a Espanya. Una gran victòria l'abast de la qual és enorme si tenim en compte les raons de la detenció i les conseqüències que se'n desprenien per al nostre futur col·lectiu.

La detenció del secretari general del PCE pretenia un doble objectiu: clandestinitzar els comunistes, fer-nos abandonar la legalitat que havíem conquerit sense esperar que ens fos atorgada i dividir novament l'oposició per facilitar la via reformista, sense entrebancs, sense noves concessions.

La reacció dels comunistes i l'actitud unitària, solidària, de l'oposició, com també la pressió internacional, han fet retrocedir el govern, han trencat la seva maniobra.

(passa a la pàgina següent)

CARRILLO TAMBÉ ÉS LEGAL

UNA GRAN VICTÒRIA

I ARA, L'AMNISTIA

(ve de la pàgina anterior)

Una gran victòria de la democràcia. El camí de la llibertat estava bloquejat: cap negociació no era possible amb negociadors empresonats. No era pas possible parlar del reconeixement de la igualtat i la llibertat de tots els partits i de l'acabament de la repressió, mentre que els dirigents del PCE eren detinguts i processats pel TOP. El clima de diàleg, imprescindible per avançar cap a la democràcia, s'havia trencat i la llibertat de Carrillo i els seus companys era una premissa i una exigència de tot el procés democratitzador del país. Tot quedava aturat, suspès.

Una gran victòria. D'un abast més gran en coincidir amb la supressió del TOP i la tàcita derogació del decret-llei antiterrorista, que l'oposició havia reclamat amb insistència.

Una gran victòria que desbrossa el camí de la negociació amb el govern. Que mostra que avui no és possible tornar enrere. Que expressa prou clarament les possibilitats d'aconseguir, ara, les set condicions fixades per l'oposició democràtica. Que, per això mateix, permet veure més clarament la perspectiva electoral.

Una gran victòria, tanmateix, que no ha vingut acompanyada per l'amnistia total, sense exclusions, necessària, indispensable. Desitjada i exigida per tot el poble. Tant de temps esperada. Però, ara, més pròxima, més assequible si la lluita per aconseguir-la es multiplica.

I es multiplicarà, n'estem segurs: Amnistia sense exclusions, llibertat sense exclusions. 1977 serà, de debó, l'any de la llibertat.

★ ★ ★

UNA VICTÒRIA GUANYADA A POLS PER TOTS ELS DEMÒCRATES

«SI, SI, SI, CARRILLO A MADRID»... LEGAL

"Cal aconseguir immediatament la llibertat de Santiago Carrillo, i quan surti de la presó, Santiago ha de viure a Madrid, a casa seva. Ha d'ésser legal." Això ens deia Carme Menéndez, companya de Santiago, a la seva roda de premsa a Barcelona. Doncs bé, Carrillo ja és legal, ja viu a casa seva. Ell i els altres dirigents del Partit Comunista d'Espanya. La lluita dels comunistes, la solidaritat de tots els demòcrates, la pressió internacional han fet possible aquesta gran victòria.

A l'anterior número de "Treball" recollíem les primeres accions desfermades des del moment de la detenció, arreu d'Espanya i de Catalunya. Volem assenyalar ara que, durant tota la setmana, les accions prosseguiren, malgrat la pressió desmobilitzadora de les festes i els anuncis "oficiosos" que deien que la llibertat de Carrillo i els seus companys era qüestió d'hores, a tot estirar de dies: Manifestacions a Madrid, País Basc, València, Andalusia, Alacant, Galícia...; milers de signatures i telegrames, mocions de protesta d'organismes i entitats de tota mena, assemblees obreres, mítings, centenars de milers de fulls i cartells... La solidaritat de les forces de l'oposició democràtica s'expressava amb l'actitud ferma i responsable de la "Comissió dels Nou", encarregada de les negociacions amb el govern, que exigia, en una nota oficial després de la seva darrera reunió, la llibertat dels detinguts, condició prèvia a tota negociació efectiva.

A Catalunya, l'allau de protestes continuava: noves concentracions i manifestacions a les comarques del Vallès, Baix Llobregat, Bages, Barcelonès, Maresme, etc., visites de delegacions dels comitès locals i comarcals del PSUC a les autoritats civils i als caps de la Guàrdia Civil i de la Policia Armada... Les accions no cessaren ni un sol moment. En detenir i empresonar Carrillo, el govern pretenia deturar l'actuació pública dels comunistes, retornar-nos a la clandestinitat. I aïllar-nos, separar-nos del conjunt de l'oposició. Però això no ha estat possible: l'oposició ha respost solidàriament i el Partit ha fet noves passes

(passa a la pàgina següent)

A la foto de "Treball", Carmen Menéndez, companya de Santiago Carrillo, acompanyada de Gregori López Raimundo, en la seva roda de premsa a Barcelona: "Santiago ha de ser legal."

BERLINGUER, SOLIDARI

"L'Unità", òrgan del Partit Comunista Italià, del 23 de desembre, publicà la següent declaració que sobre la detenció de Carrillo va fer el company Enrico Berlinguer, secretari general de l'esmentat partit germà:

La detenció de Santiago Carrillo, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, és un gest que no solament fereix els sentiments de fraternitat dels comunistes italians envers el seu gran i coratjós company i envers el valuós Partit Comunista d'Espanya, sinó que també fa sublevar la consciència de tot demòcrata, de tot antifeixista, de tota persona amant de la llibertat.

Per altra banda, aquest gest, que colpeja altre cop i discrimina el Partit Comunista d'Espanya, està en plena contradicció amb les afirmacions del govern espanyol de voler tirar endavant un procés de recuperació d'un règim democràtic.

Demanem a l'opinió pública democràtica del nostre país, d'Europa i del món, de fer sentir la protesta i d'exercir la pressió necessària per la immediata llibertat de Santiago Carrillo i per donar suport a la lluita dels comunistes i dels demòcrates espanyols pel ple afermament a Espanya de tots els drets de llibertat per a tots els partits que han combatut contra el franquisme.

treball EXTRA
Proletaris de tots els països, uniu-vos!
Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

LLIBERTAT INMEDIATA PER A SANTIAGO CARRILLO

Portada del número extraordinari de "Treball" -més de 75.000 exemplars, 25.000 en castellà- que s'havia començat a distribuir a tot Catalunya el dia abans que Carrillo i els seus companys sortissin de Carabanchel. Una bona part del número es distribuí posteriorment.

COMUNICAT DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

CONDICIONS FAVORABLES PER A NEGOCIAR

La llibertat de Santiago Carrillo i els altres dirigents del Partit Comunista d'Espanya constitueix una gran victòria política, no solament dels comunistes, sinó de tots els sectors democràtics del nostre poble i d'amplis sectors de l'opinió internacional. El Comitè Executiu del PSUC saluda l'esforç de tots aquells que, des de Catalunya, han contribuït en aquesta victòria, especialment les persones que componen la Comissió pro-llibertats sense exclusions i, més enllà de Catalunya, l'actitud ferma i responsable de la Comissió dels Nou, encarregada de negociar amb el govern.

Aquesta victòria guanya especial relleu en coincidir amb la supressió del TOP -una mesura que suposa un pas considerable cap a la necessària unitat jurisdiccional- com també amb la derogació tàcita del decret-llei antiterrorista, que eren objectius immediats bàsics de l'oposició democràtica.

Dolores, aviat!

La llibertat de Santiago Carrillo i els seus companys crea condicions favorables a la negociació amb el govern, necessària per aconseguir les set condicions fixades pel conjunt dels sectors d'oposició i el compliment de les quals és l'objectiu polític fonamental del moment. Per això, el Comitè Executiu del PSUC lamenta que el govern hagi defraudat novament les exigències populars, expressades tan àmpliament aquests dies, en no haver promulgat l'amnistia total, que és una mesura indispensable per a la normalització política del nostre país, i crida tot el poble de Catalunya a fer un nou esforç per imposar-la, ara.

El Comitè Executiu del PSUC manté la convocatòria del míting del dia 4, a les vuit del vespre, al recinte de l'antic Mercat del Born.

Barcelona, 31 de desembre de 1976

«SI, SI, SI, CARRILLO A MADRID»... LEGAL

(ve de la pàgina anterior)

endavant en la seva legalització, si més no "de facto".

En la impossibilitat de recollir totes les accions empreses o realitzades, n'assenyalarem dues que tenen, al nostre entendre, un valor exemplar que mostra prou clarament l'abast solidari de la protesta i l'esperit amb què el Partit assumí la campanya per la llibertat de Santiago Carrillo. Una d'elles és la creació de la "Comissió pro-llibertat sense exclusions"; l'altra, l'actuació de l'organització local del PSUC a Mataró.

La "Comissió pro-llibertat sense excusions" es va constituir primer a Barcelona i se n'estaven formant a diverses localitats catalanes. Destacades personalitats de la política i de la cultura en formen part: Agustí de Semir, Francesc Vicens, Tristany La Rosa, Josep Ribera, Pere Lluís Font, González Casanova, Ricard Pedrals, Manuel Jiménez de Parga, Josep Laporte, Julià Fernández, Millet i Bel, Roca i Junyent, Pons Valon, Joan Gomis, Joan Botanch, Marta Mata, Antoni Tàpies, Oriol Martorell, Antoni de Moragas, mossèn Carrera... La comissió es constituí en ocasió de l'empresonament de Carrillo, però amb el propòsit de denunciar qualsevol atemptat a la llibertat sense exclusions; per tant, amb vocació de continuïtat, més enllà del cas concret que havia motivat la seva formació. En aquest mateix número publiquem el text complet de la declaració de la comissió.

Quant a Mataró, els companys del Partit, que havien comunicat a les autoritats *"des d'ara ens considerem legalitzats"*, organitzaren una cercavila i sortiren al carrer amb alguns cotxes a repartir la nostra propaganda obertament i a anunciar amb megàfons la convocatòria d'una manifestació que aplegà, l'endemà, més de mil persones.

Són -insistim- dos exemples de tot allò que s'ha fet a Catalunya per la llibertat de Santiago Carrillo. I la llibertat ha estat aconseguida. Els Udina Martorell -que ha estat l'únic personatge que, a Catalunya, ha gosat abonar públicament la mesura governamental, tot afegint que Carrillo era "un criminal de guerra"- s'han quedat sols. Sols davant el poble i l'oposició.

Ha estat una gran victòria.

Membres del Comitè Local de Mollet, del PSUC, recollint signatures per la llibertat de Santiago Carrillo i els seus companys, la nit de Nadal, en un dels carrers de la vila.

UNA CAMPANYA DE L'ASSEMBLEA

VOLEM L'ESTATUT

La XXIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya passarà a la història de la política unitària catalana com un esdeveniment de gran importància. Aquesta reunió ha estat un punt d'inflexió que separa dues etapes de la vida del primer organisme unitari català. Hem dit moltes vegades que l'Assemblea de Catalunya era un organisme excepcional i singular, possiblement irrepetible, que va *molt més enllà* de l'acord entre diverses forces polítiques. L'Assemblea és un organisme viu, íntimament connectat amb la realitat social i política catalana. Per això, en un moment caracteritzat per la crisi -més o menys espectacular- de quasi totes les instàncies unitàries a Catalunya i arreu de l'Estat, l'Assemblea ha celebrat la Permanent més nombrosa i important de la seva llarga i fecunda història i ha pres uns acords transcendentals que la situen de nou al centre de l'activitat política.

En primer lloc, l'Assemblea ha triomfat sobre els perills afllacionistes i testimonials que l'haguessin marginat del procés polític actual. L'Assemblea ha decidit de ser present allà on es decideix el futur del nostre país. Ha renunciat a purismes estèrils a favor de l'efectivitat política. Ha comprès que la conquesta dels seus 4 punts irrenunciables no és un camí planer, que cal negociar amb els qui tenen el poder en sems que mobilitzar encara més el nostre poble en defensa de la seva personalitat nacional.

La reivindicació de l'Estatut, pal de paller de la unitat catalana, se situa de nou al centre de la vida política. L'oportunitat de la campanya "VOLEM L'ESTATUT" és evident. En primer lloc, oferir públicament el nostre Estatut com l'única sortida autènticament democràtica per a Catalunya. Ni el "Régimen Especial para las 4 provincias catalanas" ni el "Consejo General" ni cap altre invenció reformista resol el problema de Catalunya. Els catalans reclamem ara, amb vehemència, "el que ens varen prendre" amb la guerra. Ni més ni menys La restitució de l'Estatut, a més d'una mida d'estricta justícia, representa una *amnistia col.lectiva* per al poble de Catalunya. No cal trencar-se massa el cap: sense l'Estatut, Catalunya continuarà "castigada" i impossibilitada d'incorporar-se plenament a la reconstrucció democràtica de l'Estat espanyol.

Davant les tímides propostes reformistes, l'Assemblea reprèn la iniciativa proposant a tot el poble una gran mobilització per l'Estatut. I ho fa en un moment polític d'imminent convocatòria d'eleccions, és a dir, de propaganda partidista. L'Assemblea proposa un *comú denominador unitari*. Així l'Estatut apareixerà com una reivindicació de tot Catalunya, serà el punt de trobada de totes les opcions polítiques. La campanya "VOLEM L'ESTATUT" serà la clau de volta de la unitat catalana davant del reformisme.

L'Assemblea ha tingut l'encert d'optar decididament per la negociació i la flexibilitat política. No només no ha claudicat del seu tercer punt, com pronosticaven alguns catastrofistes, sinó que es proposa iniciar una gran mobilització política a favor de l'Estatut. La campanya "VOLEM L'ESTATUT", proposada pel nostre partit i acceptada per unanimitat, recompon en el terreny de la lluita la unitat de l'Assemblea i es dibuixa com un dels eixos fonamentals del treball polític en els propers mesos. Cal que sigui una autèntica *campanya de masses* que trenqui els cercles de l'avantguarda i penetri a tot arreu.

L'Assemblea,i especialment el nostre partit, ha de fer un treball en profunditat d'explicació política entre la població immigrada. Els nous catalans han de participar plenament -i no com espectadors- en la reivindicació nacional. Es aquesta una condició "sine qua non" perquè la campanya "VOLEM L'ESTATUT" assoleixi realment la seva dimensió de masses. La presència en el món obrer del plantejament de l'Assemblea és imprescindible. En la base de la nostra existència com a partit es troba el paper capdavanter de la classe obrera en la lluita nacional. Aquesta és de nou una ocasió per demostrar que són els treballadors i els sectors populars els defensors més conseqüents de les llibertats nacionals de Catalunya.

La campanya permetrà de foragitar de casa nostra les propostes reformistes, tot explicant que l'Estatut del 32 és realment l'única alternativa per resoldre allò que la classe política madrilenya anomena "el problema catalán". L'Estatut, concreció de la democràcia a Catalunya, ha de ser explicat també en els seus aspectes sectorials, obrint un gran debat de masses sobre les seves realitats i insuficiències. L'Estatut, doncs, ha d'esdevenir una reivindicació a l'abast de tot el poble, passant de ser una consigna -ja popular- a ser una necessitat indefugible.

CARLES CAUSSA I MITJÀ

DECLARACIÓ DE LA COMISSIÓ CREADA ARRAN DE LA DETENCIÓ DE CARRILLO

"per la llibertat sense exclusions"

Nosaltres, ciutadans de diferents tendències ideològiques i polítiques, que coincidim en la defensa de les llibertats i de la democràcia sense discriminacions, davant la detenció i empresonament del Secretari General del PCE, Santiago Carrillo, i d'altres dirigents del mateix partit,

Declarem públicament que les llibertats polítiques i la democràcia són una condició indispensable per a la pau civil i per al progrés econòmic, social i cultural de qualsevol poble, però que aquesta funció no pot ser realitzada si la democràcia que se'ns proposa va acompanyada d'exclusions i si les llibertats polítiques són retallades. La democràcia i la llibertat són drets humans uns i indivisibles.Nosaltres afirmem que no pot haver-hi democràcia ni llibertat si hi ha ciutadans que no tenen els drets d'expressar lliurement llurs opcions polítiques i d'associar-se per tal de fer-les triomfar democràticament.

Manifestem que tota discriminació en l'exercici d'aquests drets és un atemptat a la llibertat i a la democràcia per a tots. Avui la discriminació s'exerceix contra els comunistes, però una norma legal antidemocràtica o la promulgació d'una altra norma equivalent poden servir demà per excloure qualsevol altre demòcrata de la convivència civil. La història del nostre país i la història europea recent abunden en exemples de com tot atemptat a les llibertats polítiques d'un ciutadà, com tota limitació de la democràcia, es converteixen a la curta o a la llarga en un atemptat contra la llibertat de tots i en la liquidació de la democràcia per a tothom.

Protestem per la detenció i empresonament de Santiago Carrillo i dels altres dirigents del PCE i exigim llur alliberament immediat. Encara que la majoria dels qui signem aquesta declaració no ens identifiquem amb les opcions polítiques del Partit Comunista, tots defensem el seu dret a una existència legal i a la difusió del seu programa, perquè la democràcia i la llibertat només poden existir sense exclusions de cap classe.

Cridem tots els demòcrates a unir-se en defensa de la democràcia i de les llibertats, que són drets humans que no poden ser atorgats per ningú i que només els tenen els pobles que els conquereixen amb l'expressió de la seva decidida voluntat i els mantenen amb l'acció diària en llur defensa. Cridem particularment el poble català a unir-se en aquesta acció, car Catalunya no podrà gaudir dels seus drets nacionals, que tampoc no li són reconeguts, si no és en el marc d'un estat espanyol plenament democràtic.

Barcelona, 29 de desembre 1976

LES PROPERES ELECCIONS PARLAMENTÀRIES

PER QUÈ I COM ANAR-HI

Ens correspon als comunistes anar a les properes eleccions parlamentàries? I en cas afirmatiu, per què i com anar-hi?

A l'interior del nostre partit s'han suscitat nombroses inquietuds sobre el tema. No ens posem a remolc del reformisme, no caiem en l'oportunisme anunciant la nostra participació sense conèixer encara les condicions en què se celebraran?

La primera cosa que ha de quedar ben clara és que els comunistes no ens presentarem si no es compleixen unes condicions mínimes irrenunciables. Com podríem participar-hi, per exemple, si el PSUC i el PCE no fossin legals? Participar-hi sense les degudes garanties equivaldria a legitimar, a donar per bo i per representatiu un Parlament que la dreta social i el poder actual haurien configurat a la seva mida.

Ara bé, davant la incertesa de com seran les eleccions,hi ha dues actituds possibles. La primera és esperar que el govern vulgui fer pública la llei electoral,i no prendre mentrestant cap iniciativa. La segona és iniciar de seguida un combat polític destinat a forçar l'aplicació de garanties democràtiques plenes i, en particular,a forçar la legalització dels partits comunistes. La primera actitud fóra una renúncia al combat, equivaldria a posar-se a remolc del govern i a acceptar-ne la iniciativa i els ritmes. La segona actitud és la única possible avui en un partit comunista, la única que permet de disputar la iniciativa al poder.

L'anunci de la participació comunista a les eleccions s'ha d'entendre, doncs, no com un simple anunci, sinó com l'inici d'una gran batalla política destinada a posar en primer pla davant de l'opinió pública la necessitat dels 7 *punts* acordats per la "Comissió dels 9" com a base de la negociació amb el govern, i destinada alhora a afirmar de manera rotunda la presència dels comunistes en la vida pública del país.

Si demostrem que som capaços de nomenar candidats a totes les circumscripcions (i no candidats "inventats" i desconeguts, sinó homes i dones coneguts, populars, prestigiosos, líders de masses) i interventors a tots els col.legis electorals;si demostrem que som capaços d'oferir un programa electoral a la vegada radical en el seu democratisme, clar en la defensa dels treballadors i realista en els seus plantejaments,ens afirmarem com una força política arrelada en el poble, constructiva i democràtica, amb la qual cal comptar. Aconseguint això, dificultarem qualsevol intent del govern de mantenir-nos en la il.legalitat o en alguna forma de semi-legalitat.

D'altra banda, no es tracta només d'*anunciar* la nostra participació electoral, sinó també de *preparar-la efectivament*. Només actuant així podrem impedir que el govern ens faci perdre un temps preciós,perquè una campanya electoral no s'improvisa a darrera hora; tota l'oposició democràtica ho ha entès així.

En qualsevol cas, el llançament de la campanya electoral ha de significar un nou salt a la superfície, una nova ofensiva per donar-nos a conèixer a les masses, per destacar els nostres dones i homes, per divulgar les nostres propostes, per trobar lligams nous i més extensos amb la massa del poble. I és una ocasió per fer-ho amb una envergadura sense precedents.

Vistes així les coses, és evident que la campanya electoral ha d'utilitzar tots els instruments propagandístics oportuns, des dels pamflets i papers de tota mena, fins a la propaganda oral a les empreses, al carrer, de porta en porta, passant per les xerrades, els mítings, els automòbils amb megàfon i altres mitjans fins ara inviables.Però ha de lligar-se també a una intensa tasca de prosselitisme i reclutament de nous militants per al PSUC, a totes i cadascuna de les lluites reivindicatives en curs, a la difusió de respostes concretes als problemes locals que s'articulin amb el programa general del partit, a la difusió del Projecte de Programa del PSUC (d'aparició imminent) i a la promoció de persones representatives com a dirigents polítics de masses.

Alguns companys es plantegen sense cap entusiasme aquesta batalla,amb l'argument que "és impossible que nosaltres comunistes guanyem aquestes eleccions".

(passa a la pàgina següent)

CONGELACIÓ DE PREUS?

LA INFLACIÓ, NOU RÈCORD

L'índex oficial del cost de la vida ha augmentat en un 18'54 per cent en els onze primers mesos de l'any 1.976. L'augment durant el mateix període del 1975 va ser del 12'30 per cent. Si comparem el període de dotze mesos després entre novembre de 1975 i novembre de 1976, l'augment de l'índex del cost de la vida és del 20'44 per cent. El del mateix període de 1974 a 1975 fou del 13'84 per cent.

Tot i no disposar encara de les xifres de desembre, ja podem assegurar que enguany l'augment sobrepujarà el 20 per cent. Per tant, batrà tots els rècords anteriors. Els darrers anys, les xifres d'augment de l'índex del cost de la vida respecte a l'any anterior havien estat: 6'8 per cent el 1970, 9'7 per cent el 1971, 7'3 per cent el 1972, 14'2 per cent el 1973, 17'8 per cent el 1974 i 14 per cent el 1975.

Al contrari de la millora que la taxa d'inflació experimenta en el conjunt dels països industrialitzats -8 per cent el 1976 contra 10'6 per cent el 1975- la inflació segueix a Espanya una forta tendència cap amunt. Si els nivells d'inflació han estat sempre molt superiors ací que als altres països industrialitzats, tret dels anys 1973, 1974 i 1975, ara, malgrat que la crisi econòmica que patim és comuna ens estem distanciant encara més dels altres països occidentals.

A més a més, l'índex del cost de la vida que dòna l'Institut Nacional d'Estadística té greus deficiències. Així, per exemple, l'"Associació Cristiana de Dirigents" elabora, un any darrere l'altre, un índex del cost de la vida que dòna augments molt més importants que els oficials.

La realitat és, doncs,molt allunyada de les declaracions oficials com les de l'anterior ministre d'Hisenda, senyor Villar Mir, quan deia que "no hi ha tanta inflació com diuen", o de les del senyor Osorio, actual ministre de la Presidència, quan assegurava que les mesures econòmiques del reial decret de l'11 d'octubre tenien com a finalitat el control de la inflació, a més a més dels altres objectius de reactivar l'economia, reduir el dèficit exterior, restringir la despesa pública i millorar la distribució de la renda.

Un increment de l'índex del cost de la vida de més del vint per cent és una confirmació palpable de la raó de les contundents crítiques que, en el moment de promulgar-se el reial decret sobre mesures econòmiques, es van fer des de posicions polítiques ben diferents. La classe obrera té una llarga experiència sobre l'absoluta ineficàcia de les mesures de congelació de preus. Ha pogut constatar repetidament que hi ha hagut inflació tot i que els salaris han estat intervinguts quasi constantment i amb unes condicions de negociació de convenis molt difícils.

L'origen de les pressions inflacionistes no és pas l'increment dels salaris, com pretén fer creure la patronal, sinó que és molt més complex i es deu fonamentalment a la pròpia estructura capitalista. Però al nostre país les coses són encara més greus gràcies a unes característiques socials i polítiques més retardatàries. La manca de llibertats facilita les altes taxes d'inflació, que es tradueixen bàsicament en una erosió del poder adquisitiu i de les condicions de vida de les classes populars. La caòtica situació econòmica que patim a Espanya no es podrà resoldre sense establir un sistema democràtic, que significa la presència de totes les forces reals del país, i assenyaladament la classe obrera, en la direcció dels afers del país, en l'elaboració d'un programa d'actuació econòmica pensat i fet en interès dels pobles d'Espanya i per fer sortir Espanya d'aquesta greu situació. En escriure democràcia pensem, és clar, en la democràcia de debò, sense condicions ni límits, sense discriminacions ni exclusions.

C.S.

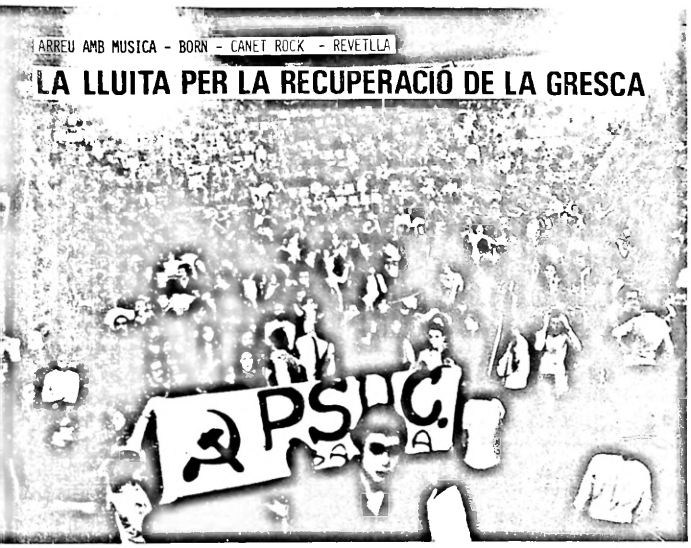

"ARREU AMB MÚSICA" (Foto "Treball")

El setmanari ARREU convocà una festa sota el rètol VISCA LA GRESCA. La premsa donà informació i va recalcar que els de l'ARREU pretenien imposar un espai més de llibertat en el camp de l'esplai. No cal tornar a insistir en l'èxit: més de 10.000 persones s'aplegaren al Palau dels Esports. Van divertir-se i no van ser estranys, sinó totalment receptius, al missatge clarament polític d'algun dels participants. La mescla de gèneres, del rock a la Trinca passant per significats cantants amb missatges definitivament polítics, no fou obstacle per a la comunicació permanent entre l'escenari i el públic.

Dies enrere, el Born s'amplia durant algunes tardes. L'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle oferia una idea d'espectacle total, amb el Tenorio representat per cinc grups diferents, i amb música i el "mercat" dels "tenderetes" entremig. La gresca, el ball i la trama d'una festa a revitalitzar també hi eren presents. Com també hi eren a la gran revetlla popular al Poble Espanyol de Montjuïc, organitzada igualment per l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle per acomiadar l'any 1976 i celebrar la vinguda del 1977 en un ambient de joiosa participació del poble.

Podríem, en fi, parlar d'alguns dels actes de la passada temporada popular al Teatre Grec o valorar la importància dels peoners dels "Canet-Rock" o del trencament del gel i imposició d'una dinàmica que començà anys enrere al popular "Zeleste".

Les convocatòries a la gresca, a un tipus d'espectacle plantejat sense cap transcendentalisme, a ballar o a escoltar música, a participar-hi, han assolit considerables èxits de públic.

SORTINT DE LA LLARGA NIT

La llarga nit del franquisme no ha estat només un fenomen a analitzar com a situació de poder o d'estat; des del camp polític, volem dir. El franquisme ha creat una trista dinàmica, inclusivament, per manipular la vida quotidiana, les relacions entre les persones... Tot. Acabar amb la dictadura vol dir també acabar amb els viciats mecanismes que aquesta ha imposat i ha decretat a tots els nivells, àdhuc personals.

El franquisme sabia la importància de l'oci quan aquesta parauleta va començar a deixar de ser una utopia per als privilegiats. Es va preocupar per controlar l'hegemonia de l'oci i l'esplai i va oferir la seva alternativa: el divertiment pensat per alienar les majories. I els peons de la "variette" franquista tingueren al seu abast canals i mitjans de comunicació mentre tots els altres eren, també en aquest terreny, perseguits, vexats o reduïts al silenci.

L'esquerra va estar molt de temps amb una certa mala consciència a l'hora d'exterioritzar diversió o festa, perquè la pròpia realitat d'una política que era pràcticament només repressió i explotació hagués desmarcat qualsevol d'aquells actes.

"POPOTITOS" LLIURE I SOCIALISTA

A més d'un any de la mort del dictador, amb tot el que ha anat succeint en la correlació de forces socio-polítiques, les anàlisis no poden ser les mateixes. Els taps de xampany posats en òrbita el 20 de novembre de l'any de gràcia de 1975, van destapar una nova dinàmica.

No es tractava de deixar cap espai buit perquè l'emplenessin "ells". Més, calia aprofitar el seu replegament i les possibilitats d'una situació diferent per estar a totes. La gent té tàcites ganes de normalitzar el divertiment, de fer-ho sense mala consciència, de ballar, de riure, de cantar intranscendències perquè "no només de pa viu l'home", i la seva component lúdica, del joc, de la gresca o de l'acudit no pot ser menystinguda..., ni podem deixar que la dreta continuï santificant l'oci o decretant pecats al ball o a les absurdes qualificacions morals del cinema: allò del 3R i el 4, el "mayores de 18 años con reparos". etc.

La diversió ha de ser assumida. La diversió no té perquè ser alienant i, sobretot, la diversió no s'ha de transcendentalitzar. Sembla que l'esquerra vol divertir-se. Així ho recollien els titulars dels diaris que comentaren la festa de l'ARREU: "Rojos de tanto bailar", "La izquierda se divierte"... Així ho donaven a entendre els "tenderetes" dels partits, compresos els del nostre, venent espanta-sogres, xampany, globus, serpentines i confetti... Així ho donava a entendre el rock-and-roll ballat per milers de persones aixecant el puny i movent a cop de ritme la senyera i la bandera vermella...

En definitiva, una esquerra que no renuncia, com mai ha renunciat, al seu paper i al seu combat, però que tampoc ja no ha de renunciar a recuperar una tradició de festes, de ballades, de costums i de novetats que són ni més ni menys que populars. I cal eixamplar això a tothom. Si bé avui predomina la joventut, la dinàmica no ha de ser només fins o des de tal a tal edat.

En fi, cal assumir, afortunadament, aquesta nova situació: que divertir-se no vol dir deixar de banda cap principi ni cap lluita ni cap ideologia. Per això, ens hem de construir la nostra pròpia diversió, entre altres coses perquè les d'ells són tremendament avorrides i sense suc ni bruc.

SERAFÍ TURMEDA

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

LES PROPERES ELECCIONS

PARLAMENTÀRIES

PER QUÈ I COM ANAR-HI

(ve de la pàgina anterior)

Però, què vol dir aquí "guanyar" les eleccions? Evidentment, seria del tot utòpic esperar una majoria comunista. Però allò que es jugarà a les primeres eleccions postfranquistes no serà encara el contingut social del nou règim, sinó el seu contingut *polític democràtic*. La primera batalla a guanyar serà encara la implantació d'una democràcia política plena, d'una amnistia total (si abans el govern no l'ha donada) i d'un inici de solució satisfactori per a les exigències autonòmiques del poble de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya. Naturalment que, com més fort sigui el conjunt de l'esquerra, millor es podran assolir aquests objectius i més plenament es podrà garantir el caràcter *constituent* de les primeres Corts postfranquistes. En tot cas, aquesta és la batalla a guanyar avui, i és una batalla que reclama tot el nostre entusiasme i la nostra abnegació, perquè pot culminar el nostre esforç de 40 anys de lluita per la llibertat i perquè dels nostres èxits en ella dependran també els nostres èxits futurs.

JOAQUIM SEMPERE

AJUT AL PARTIT

Llista núm. 12

Comarca 10, 7.223 ptes; comarca 15, 37.375 ptes; comarca 30, 172.297 ptes; comarca 40, 540 ptes; Grup Bolívar, 13.729 ptes; Grup Azteca, 122.680.

Total: 353.844 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i federacions), 221.354 ptes; l'Hospitalet, 7.274 ptes; Badalona, 22.430 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 23.142 ptes; Sant Adrià de Besòs, 6.352 ptes.- *BAIX LLOBREGAT:* Cornellà, 6.999 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 2.345 ptes; Martorell, 2.560 ptes; el Prat, 9.550 ptes; Gavà, 450 ptes.- *VALLES OCCIDENTAL:* Sabadell, 21.611 ptes;Terrassa, 2.627 ptes; Rubí, 763 ptes; Montcada-La Llagosta, 800 ptes.- *VALLES ORIENTAL:* Granollers, 1.165 ptes; Mollet, 3.000 ptes; Martorelles-Montmeló, 1.615 ptes; La Garriga, 500 ptes.- *MARESME:* Mataró, 23.281 ptes; Comitè Comarcal Maresme, 1.400 ptes; Tordera, 2.300 ptes; Calella, 200 ptes; Masnou-Alella, 215 ptes; Arenys de Mar, 757 ptes.- *TARRAGONA:* 8.250 ptes.- *OSONA:* Torelló, 2.500 ptes.- *BAGES:* Sallent, 3.090 ptes.- *LA NOGUERA:* Balaguer, 1.425 ptes.

Total: 377.955 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C: Grup B, 5.900 ptes; Grup Cisneros, 6.100 ptes; companys de Torí, 18.168 ptes; Gijomi, 1.000 ptes; PIN, 12.000 ptes; Navarro, 2.000 ptes; Pep i Mercè, 5.332 ptes; nou aportacions, 7.271 ptes.

Total: 52.470 ptes.

Total llista núm 12.....784.269 ptes.
Suma anterior.....5.249.750 "
Suma i segueix.....6.034.019 ptes.

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions:

Terrassa: Camporrey, 200 ptes.- *Sant Adrià:* 25 obrers de FECSA, 1.800 ptes.- *Torelló,* Jaume, 1.500 ptes; Teresina, 1.000 ptes.- *Barcelona:* M, 50.000 ptes.

PER A "MUNDO OBRERO" DIARI

Llista núm 12

Comarca 15, 2.889 ptes; comarca 30, 37.332 ptes; Grup Bolívar, 13.729 ptes.

Total: 53.950 ptes.

BARCELONES: Barcelona, 8.450 ptes, Santa Coloma de Gramenet, 33.376 ptes.- *BAIX LLOBREGAT:* Cornellà, 4.225 ptes; El Prat, 11.930 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 625 ptes; Gavà, 600 ptes; Martorell, 325 ptes; Olesa, 1.000 ptes. *TARRAGONA,* 3.570 ptes. *Total: 64.101 ptes.*

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: nou aportacions, 900 ptes; Pep i Mercè, 2.005 ptes.

Total: 2.905 ptes.

Total llista núm. 12.....120.956 ptes.
Suma anterior.....3.872.203 "
Suma i segueix.....3.993.159 ptes.

UNA FINESTRA A L'OBSCURANTISME I A LA REACCIÓ

PER UNA TV AL SERVEI DEL POBLE

Tots tenim ben present l'activitat de la televisió durant el període anterior al referèndum, i en els comentaris de l'home del carrer és normal de fer referències al "rentat de cervell" tele visiu, la qual cosa no pressuposa que aquest mateix ciutadà sàpiga o pugui sostreure's a la influència de la TV que critica.

Es fàcil, ja ho hem vist, d'imaginar el paper que el govern de la reforma atribueix als mitjans d'informació controlats, i a la TV n'és el més perillós, en el període d'activitat electoral que s'atansa. El màxim criteri d'obertura que se'ls acut, a les mentalitats poc imaginatives i gens democràtiques que ens governen,és atorgar uns es pais controlats i minutats de la ràdio i la TV a algunes personalitats de l'oposició. I subministrar-nos, al costat d'aquesta concessió migrada, un veritable allau d'informacions i parlaments a favor de les postures governamentals.

La TV -cal recordar-ho- no és del govern i el seu monopoli polític equival al fet, posem per cas, que només els addictes al govern tinguessin dret a en viar i rebre telegrames o a viatjar en ferrocarril. El que cal no és que l'administració concedeixi a uns o altres ciutadans el privilegi de comunicar-se amb el país a través dels grans mitjans de comunicació. El que cal és que es defineixi un estatut democràtic per a aquests mitjans, que es tingui en compte que són un veritable servei públic i haurien de comportar-se com a tal.

No es pot argumentar dient que la "reforma" o el canvi democràtic a la TV i a la ràdio vindrà com a conseqüència de la nova situació, de la nova correlació de forces, nascudes de les futures eleccions. Aquestes eleccions, els seus resultats, poden veure's seriosament condicionats segons l'ús, el nivell de democràcia i de respecte del pluralisme que tinguin els "mass-media".

No és concebible que una eina tan poderosa, que és de tots i que paguem entre tots, pugui ésser considerada per un ministre com un feu personal. A nivell del poder també es parla d'introduir modificacions a la televisió; es parla de donar-li un caràcter d'ens autònom i de deslligar-lo del "Ministerio de Información y Turismo". Mentrestant, es produeix una veritable cacera de bruixes i tots els corresponsals de TV a l'estranger suspectes de contaminació democràtica són eliminats i substituïts en diversos casos per periodistes comprovadament lligats a l'Opus Dei.

I tot això són símptomes inquietants que semblen no predir precisament la democratització que nosaltres voldríem. Cal ja des d'ara exigir el respecte de la TV al públic, al ciutadà. Exigir el dret a una informació equànime i suficient. A d'altres països, inclosos països amb fortes tradicions democràtiques, els teleespectadors s'han vist obligats a constituir una mena d'associació de consumidors i a dotar-se d'un instrument legal i de masses per a influir-hi, per a pressionar sobre la direcció de les respectives televisions. Aquesta és una iniciativa que pot ésser útil a casa nostra.

Tenir una televisió al servei del conjunt del poble i respectuosa amb els ciutadans serà, està clar, una conseqüència directa del recobrament de les llibertats, però des d'ara es pot iniciar un procés de conscienciació dels espectadors que pateixen la TV tal com és i també iniciar accions per tal de fer sentir el que la gent pensa i vol. Cal ja avui exigir una televisió que faciliti el procés democratitzador. Es necessari que aquest mitjà que per a un gran nombre de ciutadans és la finestra més important per mirar a fora, a la realitat i al món, no sigui com fins ara una finestra a l'obscurantisme i a la reacció.

P. FAGES.

vida del partit ★★ vida del partit

UN GOVERNADOR ULTRA

Armando Murga, el governador civil de Girona prou conegut per la seva dèria prohibidora, ha tornat a prohibir un acte organitzat, per al dia 11 de desembre, pel comitè local del PSUC a Blanes. El títol de l'acte era "LA DEMOCRACIA COM A FUTUR".

Malgrat la prohibició es concentraren al lloc previst prop de dues mil persones. Es va protestar enèrgicament per l'actitud del governador. Es va llegir un missatge de protesta i solidaritat del PSC (R). Allà mateix es varen vendre set-cents números de "Treball" i dos-cents del llibret "Què és i què vol el PSUC".Després de dissoldre's la concentració, grups de companys varen recórrer Blanes venent publicacions del Partit.

El Comitè Local de Blanes va fer un comunicat denunciant aquesta nova arbitrarietat i exigint la destitució del governador civil de Girona.

REUNIÓ DE QUADRES RESPONSABLES DE FINANCES

S'ha fet una reunió dels quarantasis responsables de finances de l'organització del PSUC a Barcelona. En el comunicat de la reunió es diu: "El desenvolupament de la situació política, amb les perspectives que obre -campanyes electorals, locals públics, etc.-, situa el problema de les finances del PSUC al centre de les preocupacions i necessitats dels seus militants. D'unes finances xifrades en milers, hem de passar a unes finances xifrades en milions. Per tal d'aconseguir-ho i continuar mantenint la nostra independència política només hi ha un camí: el de la conatrucció d'un gran partit de masses

(passa a la pàgina següent)

DESPRÉS DE LA III CONFERÈNCIA UNIVERSITÀRIA DEL PSUC

UNA ALTERNATIVA A UNA UNIVERSITAT DEGRADADA

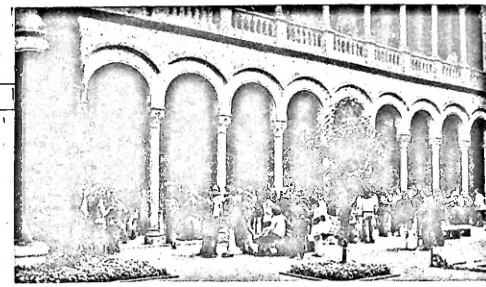

No fa encara massa setmanes s'ha celebrat la III Conferència Universitària del PSUC. El nou secretari del Comitè de la Federació Universitària, Carles González, ens en parla.

- ¿Quin ha estat el procés per a la celebració de la Conferència Universitària?

- La idea de celebrar la Conferència ja era present a les discussions de la nostra organització des de l'any passat. A partir del setembre va començar pròpiament el procés, amb l'edició de butlletins interns en els quals tots els companys tenien l'oportunitat d'expressar la seva opinió sobre els punts que consideràvem que havien de formar el nucli de la Conferència. Durant un més es varen recollir i es varen discutir les aportacions sobre cada un d'aquests temes. Després es va passar a una segona fase, en la qual quatre comissions elegides a base d'un estudiant de cada una de les tres universitats,un professor i un membre del comitè universitari varen preparar els avantprojectes per a presentar a la conferència.

- En algun periòdic ha aparegut la notícia que a la conferència s'havien posat de manifest tensions entre els delegats. Què en pots dir?

- La vitalitat d'un partit de masses es mesura per la seva capacitat de discussió oberta i lliure, única manera d'aconseguir una homogeneïtat política no basada en l'obediència o en el consignisme. Alguns companys, sobretot de la Universitat Central, que, com que no va funcionar aquesta universitat durant més de dos mesos, havien tingut més dificultats per a incorporar-se al procés de discussió, plantejaven la necessitat de continuar el debat intern fins a arribar a un grau d'aprofundiment polític més elevat. L'altra postura reconeixia aqueixes dificultats i les assumia, però pensava que en els moments actuals calia imperiosament assegurar la presència i la iniciativa política del nostre partit a la Universitat i,per tant, era imprescindible comptar amb unes línies bàsiques de treball i d'elaboració política. Aquesta postura va prevaler al capdavall. A partir d'aquí, les quatre ponències presentades foren aprovades per una aplanadora majoria dels delegats presents, la qual cosa invalida qualsevol apreciació basada en l'existència de postures polítiques enfrontades.

- ¿com fou la composició de la conferència?

- Van assistir a la conferència cent divuit delegats elegits separadament per estudiants i professors, un per cada quatre militants. També hi va assistir una bona representació del personal no docent i alguns companys de la direcció del Partit, com ja va informar "Treball".

- Ens podries fer un balanç de les principals conclusions polítiques a què haveu arribat?

- Es difícil sintetitzar en poques paraules. Vam partir de l'anàlisi sobre la conjuntura política i vam valorar la batalla que se'ns presenta ja no és resistir els intents d'anihilament de qualsevol mena de moviment de masses o les pressions dels "ultres" més caracteritzats, sinó precisament omplir de contingut la democràcia, assegurar la presència i la intervenció activa del conjunt del poble en la vida política del país.

No cal dir que això repercuteix en tots els sectors socials i concretament en la Universitat. És cas, en aquests moments, d'aconseguir que els diferents moviments de masses que hi són presents (moviment estudiantil, professorat i personal no docent), sense deixar d'assumir les seves característiques i reivindicacions pròpies, siguin capaços de superar el perill d'un cert "corporativisme" per tal de consolidar la formació d'un autèntic moviment universitari, dotat de mecanismes de mobilització conjunts per a la consecució dels objectius mínims indispensables per a crear el marc polític que cal per tal d'abordar la solució a la crisi de la Universitat. Volem una Universitat viva, inquieta pels problemes que planteja el progrés de la ciència i de la tècnica, centre receptor i difusor de cultura, i lloc on càpiguen totes les inquietuds i ànsies de saber del nostre poble.

- ¿Quins són aquests objectius mínims indispensables?

-Breument sintetitzats, són els següents:

1) Assegurar la presència activa de tots els universitaris en la batalla pel canvi democràtic, de la qual depèn la consecució i el contingut de les llibertats polítiques i nacionals per al nostre país. 2) Evitar la degradació de la Universitat. Cal evitar que el caos, la manca d'un funcionament regular, deteriorin encara més la institució universitària fins a fer-la irrecuperable per al procés democràtic cap al socialisme que nosaltres proposem. 3) Elaborar un programa mínim d'alternativa. Creiem que el procés cap al III Congrés Universitari Català pot afavorir l'elaboració i discussió d'allò que ha de ser la "Universitat de Catalunya" de demà. La defensa, consolidació i eixamplament de les llibertats democràtiques: la descentralització, que eviti l'excessiva concentració en alguns centres: la racionalització dels estudis i la seva vinculació als problemes de la resta dels sectors socials (sanitat,ensenyament, etc.); en fi, aconseguir una Universitat alhora oberta i qualificada, són alguns dels punts que creiem que hauria de comprendre aquest programa d'alternativa.

- ¿I en el terreny de l'organització del Partit?

- Si bé encara no som legals, estem decidits a abandonar la clandestinitat,a esdevenir un partit públic, conegut. Ens sembla que aquesta és la millor manera de contribuir a la conquesta de la llibertat. Això comporta trobar formes organitzatives que responguin a les necessitats de la nova situació. Per això hem adoptat la forma de les agrupacions. Endemés, desapareixen els antics comitès d'estudiants i professors i es forma un únic Comitè de la Federació, que dirigirà la política global dels comunistes a la Universitat. Amb aquest comitè funcionaran diferents comissions que en dependran, que s'ocuparan de temes específics.

vida del partit ★ vida del partit ★ vida del

(ve de la pàgina anterior)

que tradueixi la nostra influència política en aportacions econòmiques de centenars i centenars de milers de simpatitzants i votants."

Varen acordar preparar una conferencia de finances a Barcelona, dins un procés que mobilitzarà tot el Partit en aquest sentit. Es prengueren acords per tal d'envigorir el treball de finances, com per exemple començar l'any 1977 amb un rigorós compliment de l'objectiu de cent per cent de cotitzants sobre els carnets que s'han distribuït.

FESTA DEL 40 ANIVERSARI A BELLVITGE

L'organització del PSUC a Bellvitge, barri de l'Hospitalet, juntament amb amics i simpatitzants, ha celebrat amb una animada festa els quaranta anys de lluita del nostre partit per la llibertat i el socialisme.

Hi assistiren més de tres-cents veïns del barri. L'acte va començar amb l'exposició, per part d'un membre del comitè de zona, d'allò que ha estat i és el Partit. Després parlaren altres militants sobre l'alliberament de la dona, la militància de cristians, el moviment obrer i la joventut. Hi va haver un calorós i emotiu homenatge als veterans que fundaren l'organització del Partit a la comarca i al barri. Un membre del comitè de l'Hospitalet i la companya Maria Dolors Calvet, del Comitè Central, parlaren també.

Després de brindar pel PSUC, es va projectar una pel.lícula sobre els quaranta anys de lluita. Més enllà vàrem cantar, ballar, es recitaren poemes, etc. Puny enlaire, cantàrem la Internacional i els Segadors més d'una vegada.

La festa ha fet un fort impacte al barri, ja que ha estat una veritable presentació del PSUC. Els veïns i les organitzacions del barri han pogut observar el prestigi que hi té el Partit i la seva força real.

Val a dir també que l'organització del PSUC a Bellvitge s'ha multiplicat per deu d'uns mesos ençà.

Corresponsal